

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

מצב גבולי

הרב מאיר שלזינגר

כשהגעתי אל הרבי, אחד הדברים הראשונים שאמר לי היה, "אני הרי הייתי אצל אביך". הרבי לא פירט מעבר לכך, אך זה היה 'כרטיס ביקור' מצוין עבורי להיכנס עמו אל הרבי.

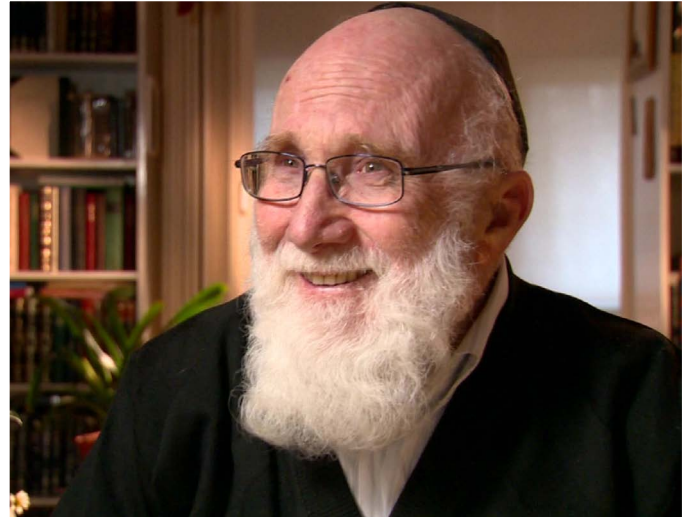
בכל אחד מביקורי הרבי היה מזמין אותי לשבת, והתעניין תחילה באיזו סוגייה אנו עוסקים בישיבה. הוא היה משוחח עמי קצת בלימוד, ותמיד ידע לצטט ראשונים ואחרונים על אותה סוגייה. כמובן שבכל ביקור היה מדובר במסכת שונה, ועם זאת תמיד הרבי ידע להתייחס לנושא, תוך ציטוט הגמרות והפרשנים - עובדה זו הותירה עלי רושם גדול. פעם כשהרבי התעניין מה אני לומד ומלמד, אמרתי לו שהייתי רוצה ללמוד את ספר התניא. עצתו הייתה שאתחיל קודם לכן בלימוד קונטרס 'ומעין מבית ה'" של אדמו"ר הרשב"י.

השיחות עם הרבי תמיד התנהלו באווירה נינוחה ונעימה, וחשתי אז כאילו הנושאים שבהם אנו משוחחים הם הדבר היחידי שקיים בעולם. בחדרו של הרבי היה מותקן פעמון שבו היו המזכירים מצלצלים כאשר לדעתם היחידות נמשכה מעבר לזמן הקצוב לה. בתחילה חשתי אי נוחות למשמע הצלצולים, אבל הרבי הרגיע אותי וסימן לי באצבעו כאומר, "הצלצול מיועד עבורי, לא עבורך, ואני מחליט מתי לסיים".

בביקור הראשון סיפרתי לרבי על הישיבה שלנו ועל הייחודיות שלה. באותן שנים, לפני מלחמת ששת הימים, קיבוץ שעלבים היה ממוקם על הספר ממש - הגבול הירדני עבר כמאה מטרים מאתנו. לכן, כבר משלב מוקדם מאוד היינו קשורים עם גורמי צבא, ותלמידי הישיבה שהגיעו לגיל גיוס השתלבו בפעילות ההגנה המרחבית. בהמשך, אחרי מלחמת ששת הימים כאשר הגבול הירדני זו מזרחה, השתלבו התלמידים ביחידות הקרבות בצה"ל, וכך הפכה ישיבתנו לאחת מ"ישיבות ההסדר" הראשונות.

כשסיפרתי לרבי על שילוב התלמידים בפעילות הצבאית, אמרתי לו שיש המביעים התנגדות לכך, וסבורים שזה מעבר לגבול של מה שמותר בישיבה. הרבי חייך קלות ואמר, "אתם הרי נמצאים על הגבול; הישאר על הגבול!" דבריו הכילו כמובן סוג של כפל משמעות: מאחר שאנו נמצאים הרי בסמיכות לגבול הירדני, אם כן, אף שיש הרואים בשילוב תלמידי הישיבה בפעילות צבאית עניין גבולי - דעתו של הרבי הייתה שעלינו "להישאר על הגבול", כלומר להמשיך בהנהגה זו. אני אישית

«

בשנות העשרים המוקדמות לחיי התמניתי לרב הקיבוץ הדתי שעלבים, שהשתייך לתנועת פועלי אגודת ישראל. בשנת תשכ"א (1961) הקמתי ביישוב את ישיבת שעלבים, ומתוקף תפקידי כראש הישיבה ביקרתי כמה וכמה פעמים לאורך שנות תש"כ (1960) ותש"ל (1970) בארצות הברית לצורך רישום תלמידים וגיוס משאבים. את הביקורים הללו נהגתי לנצל גם כדי להיפגש עם גדולי הרבנים והאדמו"רים בארה"ב - וביניהם כמובן גם הרבי מליובאוויטש - כדי להיוועץ בהם ולשאוב מהם עידוד.

בתחילה הסדר היה שמטעם פועלי אגודת ישראל בארה"ב היו פונים אל מזכירות הרבי, מודיעים שאני מגיע ומבקשים לקבוע תור ליחידות. בהמשך כבר אני הייתי מתקשר ישירות לרב חדקוב, מזכירו של הרבי, כדי לתאם פגישה עם הרבי, והיו גם כמה מקרים בהם הרב חדקוב פנה מיוזמתו למשרדי פאג"י כשנודע לו שאני צפוי לבקר בארה"ב והזמין אותי להגיע.

בפעם הראשונה שנסעתי לארה"ב, אמר לי אבי ע"ה, ד"ר רפאל שלזינגר - מי שניהל שנים רבות את בית הרפואה 'שערי צדק' - שאכנס לבקר את הרבי. לפני עלייתו לארץ בשנת תרצ"ג (1933) ניהל אבי מרכז רפואי בברלין, והוא זכה לייעץ בשאלות רפואיות לגדולי רבני אירופה בדור הקודם. כאמור, לפני נסיעתי הראשונה אמר לי אבי, "כנס אל הרבי, הוא היה אצלי (בברלין)".

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

שפעלתי לא נכון?" תגובתו של הרבי הייתה, "לא, עשית נכון. אבל, זה חידוש" - כך, סתם ולא פירש.

בפגישותיי עם הרבי גם עלו נושאים אחרים, כלליים יותר, מעבר לענייני הישיבה בשעלבים. למשל, כמה פעמים דחק בי הרבי לפעול לטובת תיקון חוק 'מיהו יהודי' כדי להבטיח שבמדינה יוכר כיהודי רק מי שנולד לאם יהודייה, או שהתגייר כהלכה. הוא גם הפציר בי להשפיע על חבריי הרבנים למחות בכל האמצעים בנושא זה, ולהפעיל את כל כוח השפעתנו לתיקון החוק.

בשנים האחרונות אני עובד מטעם הגוינט בפרויקטים שונים שמטרתם לחזק את היהדות בקרב הקהילות היהודיות ברחבי מדינות ברית המועצות לשעבר. במסגרת תפקידי זה יוצא לי להיפגש לעתים קרובות עם שלוחי הרבי ברוסיה, אוקראינה, קזחסטאן ובשאר המקומות. אני נחשף למסירות העצומה שלהם למען יהודי ברית המועצות לשעבר, וזו הזדמנות לתת להם יישר כוח על הפעילות שהם עושים שם בשליחותו ובהשראתו של הרבי. קשה לתאר איך היה נראה מצב הרבנות והיהדות במדינות הללו אילולא הפעולות הנפלאות של השלוחים.

הרב מאיר שלזינגר כיהן כרבו של היישוב שעלבים במשך עשרות שנים, וייסד בו את ישיבת שעלבים. הוא רואיין בביתו בחודש אדר א', תשע"א (2011).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"א — במענה ליהודי שומר מצוות שגר בגיברלטר, מחזקו הרבי בהחלטתו להישאר לפי שעה במקומו מאחר שהוא היחיד הפועל שם בענייני הפצת היהדות, וממילא הרי זהו בגדר 'מצווה שאי אפשר לעשותה על ידי אחרים'. הרבי מברכו שהקב"ה ישלם לו כגמולו מידה כנגד מידה, וכמה פעמים ככה, ומציין שזה יהיה גם הצינור עבורו לברכת ה' בענייני בריאות, פרנסה ויראת שמים. הרבי גם מעודדו לערוך ביקורים מפעם לפעם בספרד ובפורטוגל הסמוכות, כדי לחזק את מצב היהדות נוכח העזובה הרוחנית השוררת שם.¹ **י"ז בסיון**

< תנש"א (5751) — בהתוועדות דיבר הרבי על חיזוק מנהג לימוד פרקי אבות בשבתות הקיץ, וקרא ללמוד לכל הפחות משנה אחת מהפרק השבועי בעיון, עם המפרשים.² **י"ב בסיון**

1 אגרות קודש, כרך כ, עמ' רנו
2 התוועדויות תנש"א, חלק ג, עמ' 323

שאבתי מדבריו אלה עידוד רב. אגב, יצוין שאחרי הביקור ההוא הרבי שלח לנו צ'ק על סך חמישים וארבע דולר, תרומה לישיבה. אני גם הייתי בדעה שלא נכון שהישיבה תתקיים אך ורק מהצדקה, ובשנים הראשונות הנהגתי סדר שבו תלמידי הישיבה, שהיו רתוקים לישיבה גם בתקופות בין הזמנים מתוקף תפקידיהם הצבאיים, ישתלבו גם בעבודה חקלאית בקיבוץ. בתמורה היה הקיבוץ משלם לישיבה, וכך יצא שהתלמידים - שרובם ככולם גם לא שילמו שכר לימוד מלא, או שבכלל לא - היו שותפים לעול ההחזקה הגשמית של הישיבה.

כשסיפרתי על כך לרבי, הוא הנהן בראשו, אך הוסיף ואמר, "אבל אתה אל תהיה הקומיסר". אתה ראש הישיבה, עליך לשמור על מעמדך ולעסוק בהשפעת תורה ויראה לתלמידים. מנה בן אדם שתפקידו יהיה לתאם ולפקח על העבודה של התלמידים. שידעו שזה על דעתך וברצונך, אבל שלא אתה תצטרך להתעסק בזה" - וכך אכן עשינו.

בתחילת החורף של שנת תשכ"ו (1965), היה מצב מאוד מתוח בגבול הירדני הסמוך לשעלבים אחרי שהערבים ניסו להשתלט על שטח הפקר שהשתרע בין הקיבוץ לבין המוצבים הירדנים בלטרון. היו אלה האדמות הכי טובות ופוריות באזור - עמק איילון המפורסם. כל צד לטש את עיניו וביקש 'לנגוס' בשטח, ובאותה שנה, שהייתה גם שנת שמיטה, בשבת פרשת בראשית הערבים ניצלו את העובדה שהיהודים לא יצאו לחרוש בשבת, ועלו על השטח עם מספר רב של טרקטורים.

לקראת השבת הבאה, שבת פרשת נח, הייתה מתיחות גדולה. היה ברור שהערבים ינסו שוב לעלות על הקרקע כדי לקבוע עובדות בשטח. החשש היה שבכל רגע עלול האו"ם להחליט על חלוקת שטח ההפקר בהתאם לסטטוס-קוו, ולכן היה חשוב לכל צד לתפוס כמה שיותר אדמות. התעוררה אז שאלה האם נכון יהיה שגם אנו נצא בטרקטורים בשבת כדי למנוע השתלטות של האויב על האדמות הסמוכות לקיבוץ. הרב גורן, הרב הראשי לצה"ל דאז, הגיע לשעלבים ואחרי שהתקשר לרמטכ"ל דאז, יצחק רבין, להיוועץ בו בהיבטים הצבאיים של המצב, הוחלט שיש להתיר יציאה בשבת על טרקטורים על יסוד הדין התלמודי הידוע (שגם נפסק להלכה בשולחן ערוך, אורח חיים, סימן שכ"ט) שבערי ספר, יוצאים בשבת בכלי נשק כנגד נוכרים שבאו אפילו על עסקי תבן וקש.

בפועל, הערבים אכן הגיעו עם טרקטורים ואנו יצאנו כנגדם עם טרקטורים משלנו, עד שבשלב מסוים החלו יריות מהצד הערבי. התפתחה שם לחימה שבסופה שוב נכנס האו"ם לשטח ההפקר, והוא לא חולק. כך נמנעה בפועל השתלטות האויב על אדמות ספר הסמוכות ליישוב יהודי. הסיפור התפרסם והיו מי שהסתייגו מההיתר שניתן אז לצאת לחרוש בשבת.

כמה חודשים אחרי אותו אירוע, נסעתי לארה"ב וביקרתי אצל הרבי. כשסיפרתי לרבי על המאורע הזה, הוא אמר שכבר שמע על זה, והתבטא שזה 'חידוש'. שאלתי, "האם זו דרך לומר

תודפס ומופץ באה"ק ע"י צעירי אמרת תב"ד / המרכז לעזרי שלוחות טל' 03-373-1777

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jedia.org

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך:
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד